

Sygn. akt III KS 68/22

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **I. D.**

oskarżonej o czyny z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 listopada 2022 r.,

skargi obrońcy oskarżonej

na wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 20 czerwca 2022 r., sygn. akt IV Ka 799/22

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Choszcznie

z dnia 9 marca 2022 r., sygn. akt II K 510/21 w zaskarżonym zakresie tj. co do uniewinnienia oskarżonej I. D. od czynów opisanych w punktach II i III jego części wstępnej,

i przekazujący sprawę przeciwko tej oskarżonej o te czyny

do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę,

2. kosztami sądowymi postępowania skargowego

obciążyć I.D..

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 marca 2022 r., sygn. akt II K 510/21, Sąd Rejonowy w Choszcznie uniewinnił I. D. od czynów zarzucanych jej w pkt. II. i III. aktu oskarżenia z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z

art. 11 § 2 k.k., a uznał za winną popełnienia czynu z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wymierzając jej za to karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, każda po 10 zł. Karę pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby i zobowiązano oskarżoną do listownego informowania o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 20 czerwca 2022 r, sygn. akt IV Ka 799/22, uchylił wyrok w zaskarżonym zakresie, tj. co do uniewinnienia oskarżonej I. D. od czynów opisanych w punktach II i III jego części wstępnej, i sprawę przeciwko tej oskarżonej o te czyny przekazał Sądowi Rejonowemu w Choszcznie do ponownego rozpoznania.

Na powyższy wyrok skargę w trybie art. 539a § 1 i 2 k.p.k. złożył obrońca oskarżonej, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie w części uchylającej wyrok Sądu I instancji co do uniewinnienia oskarżonej od czynów opisanych w punktach II i III jego części wstępnej. Zarzucił:

„I. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 k.p.k., polegające na niezasadnym uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w Choszcznie z dnia 9 marca 2022 r., sygn. akt II K 510/21, co do uniewinnienia oskarżonej I. D. od czynów opisanych w punktach II i III jego części wstępnej, i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, z uwagi na konieczność przeprowadzenia przewodu w całości oraz uwzględniania – przy ocenie materiału dowodowego – wszystkich istotnych okoliczności, podczas gdy w realiach sprawy niniejszej takowe przesłanki nie zachodzą;

II. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 k.p.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k., poprzez uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia temuż sądowi w zakresie przez Sąd Odwoławczy wskazanym, z uwzględnieniem analizy materiału dowodowego w sprawie zgromadzonego, a przez Sąd II instancji dokonanego, podczas gdy wskazania

Sądu Odwoławczego nie mogą dotyczyć sposobu oceny poszczególnych dowodów, natomiast Sąd II instancji wprost wskazał: „Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przekonuje o sprawstwie i winie oskarżonej (...)”.

W oparciu o powyższe obrońca oskarżonej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę Prokuratur Rejonowy w Choszcznie wniósł o jej oddalenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga obrońcy jest niezasadna.

Zgodnie z art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Podstawą wydania zaskarżonego w niniejszej sprawie wyroku był przepis art. 454 § 1 k.p.k., co wyraża się w bezpośrednim stwierdzeniu przez Sąd Okręgowy w Szczecinie, że: *„Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przekonuje o sprawstwie i winie oskarżonej, co uzasadniało wydanie wobec niej wyroku skazującego. Sąd odwoławczy nie był natomiast do tego uprawniony, a to z uwagi na treść art. 454 § 1 k.p.k.”* (wniosek w rubryce 3.1, s. 7 uzasadnienia). Ocena ta związana była ze stwierdzonymi naruszeniami w sferze oceny dowodów, która zdaniem Sądu odwoławczego była sprzeczna z treścią art. 7 k.p.k., w szczególności w zakresie zeznań A. K., B. C. oraz wyjaśnień I. D., co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych. Sąd odwoławczy przedstawił szczegółowo argumenty na poparcie swojego stanowiska, odnosząc się do poszczególnych dowodów przeprowadzonych w sprawie i istotnych okoliczności z nich wynikających. Podnoszona w zarzutach skargi okoliczność, że Sąd odwoławczy zarazem wskazał w rubryce 5.3.2 zatytułowanej „Zapłatywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania” na konieczność przeprowadzenia przewodu w całości i uwzględnienia przy ocenie materiału dowodowego wszystkich istotnych okoliczności, nie dyskwalifikuje faktycznej i jedynej w realiach przedmiotowej

sprawy podstawy przekazania sprawy – art. 454 § 1 k.p.k. i w żaden sposób nie sprzeciwia się treści art. 442 § 3 k.p.k. Oczywistym jest bowiem, że aby ziściła się przesłanka z art. 454 § 1 k.p.k. ujęta w treści art. 437 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy musiał wyraźnie wyartykułować swoje stanowisko odnośnie do wyroku, który w jego ocenie powinien zapaść, a którego z uwagi na ograniczenia procedury karnej nie może sam ferować. Jednocześnie stanowisko to nie pozbawia całkowicie Sądu I instancji samodzielności jurysdykcyjnej. Sądom, w tym Sądowi Rejonowemu w Choszczynie, znane są przepisy prawa, zgodnie z którymi w ramach ponownego rozpoznania sprawy Sąd I instancji jest związany jedynie zapatrywaniem prawnym Sądu przekazującego sprawę i wskazaniem co do dalszego postępowania, które mogą odnosić się tylko do dowodów i innych czynności, które powinny być przeprowadzone, lub okoliczności, które trzeba wyjaśnić, nie mogą zaś dotyczyć sposobu oceny poszczególnych dowodów. Uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że intencją Sądu odwoławczego nie było zlecenie przeprowadzenia na nowo przewodu w całości czy narzucenie Sądowi I instancji wydania decyzji o skazaniu I. D., ale wykazanie konieczności ponownej analizy zgromadzonych w sprawie dowodów z uwagi na stwierdzone naruszenie przepisu prawa procesowego – art. 7 k.p.k. oraz okoliczności zaakcentowane przez Sąd odwoławczy w tym kontekście, prowadzące do odmiennych ustaleń faktycznych wpływających na uznanie sprawstwa oskarżonej.

Ponadto, zakres przyznanych ustawowo uprawnień Sądu Najwyższego wynikający z art. 539a § 3 k.p.k. jest bardzo wąski i wykluczone jest badanie w tym trybie prawidłowości ocen sądu odwoławczego z punktu widzenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. i wkraczanie w sferę obejmującą ustalenia faktyczne czy prawną ocenę czynów zarzucanych oskarżonej. Z tego względu rozważania obrońcy zawarte w uzasadnieniu skargi, a dotyczące prawidłowości tych ocen, nie mogły okazać się skuteczne ani doprowadzić do uwzględnienia skargi.

W związku z kierunkiem rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy obciążył I. D. kosztami postępowania skargowego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 539e § 2 k.p.k. zdecydował o oddaleniu skargi.

[as]

